

John Ericsson
1803-89

MONITOR

Schillerinstitutets nyhetsbrev i John Ericssons anda

årg. 22 nr 1 jan. 2011

2010 var året då euron dog – Blir 2011 det brittiska imperiets gravöl?

Det år som just avslutades kommer att gå till historien som året då det donquijotiska missfostret euron dog. Så länge de europeiska nationernas ledare inte erkänner detta faktum och död-förklarar euron tvingas de och deras nationer släpa på detta ruttnande och tunga lik. Det har man gjort i månader nu sedan den så kallade ”grekiska krisen”, genom ECB:s räddningsaktioner (läs: sedeltryckning) för den bankrutta brittiskstyrda Inter-Alpha-gruppens banker och genom hårda och omänskliga åtstramningsåtgärder mot medborgarna i de europeiska nationerna. Likviditetsökningen till finanssystemet har drivit upp priserna på mat, bränsle och råvaror världen över till hyperinflationnivåer. Som följd ser vi hungerrevolter i flera utvecklingsländer (senast i Tunisien).

På andra sidan Atlanten arbetar president Obama flitigt för att göra sig förtjänt av Hitlermustaschen som LaRoucherörelsen prytt honom med. Han har inte bara fortsatt president Bushs värsta sedeltryckarorgier för Wall Street- och Londonbankernas räkning, utan han straffar också de fattigaste, svagaste och sjukaste amerikanerna med sin kopia av Hitlers ”Tiergarten 4”- och Tony Blairs NICE-politik för massiva besparingar i sjukvården.

Nu väcks det till liv en debatt om huruvida det är rationellt att sminka eurons lik, eller om det vore bättre att begrava det och gå tillbaka till nationella valutor och en nationell suverän ekonomisk politik som befriar nationerna i Europa från EU:s diktatur. Valet nu är mellan total fascism under bankirernas diktatur, vilket föreslås som den slutgiltiga lösningen av vissa i Londons finanscenter, Bryssel eller i Vita huset och från vissa av Obamas nya samarbetspartners bland de republikanska fascisterna, eller en återgång till den politik som räddade USA och Europa från nazismen och fascismen under den amerikanska presidenten Franklin Roosevelts politik. Det senare är LaRoucherörelsens politik:

1. Återinförande av banklagen Glass-Steagall för att separera allmännyttig bankverksamhet från finansinstitutionernas spekulationsskulder:

2. En omfattande nationell och internationell New Deal-politik med statliga krediter för investeringar i infrastruktur, jordbruk och industri med Nawapa-projektet och Världsländbron som nav.

Detta kräver en internationell överenskommelse mellan de största suveräna nationerna: USA, Kina, Indien och Ryssland. Men USA måste bli av med president Obama som är det största hindret för detta, och för det andra måste de europeiska nationerna befria sig från både eurons och EU:s bojar för att kunna delta i detta internationella arbete som fria och självständiga nationer. Detta betyder att det brittiska finansimperiet upplöses, och att även folken i England, Skottland, Irland och Wales blir nationer i stället för en del av en rutten imperiemakt.

**Obs! Se Lyndon LaRouches direktsända webcast på internet
lördag den 22 januari kl. 19 svensk tid! Där kommer LaRouche att ta upp dessa frågor!
Gå in via larouchepac.com**

Vad Angela Merkel borde ha sagt

När den tyska förbundskanslern Angela Merkel höll sitt nyårstal läste hon fel text. Hennes försumliga medarbetare begick ett fatalt misstag och gav henne fel tal. Det ”riktiga” talet sprids nu av partiet Medborgarrättsrörelsen Solidaritet (BüSo) under ledning av Helga Zepp-LaRouche och lyder i utdrag så här:

”Kära medborgare!

Jag ska vara helt uppriktig: När jag satt precis här och talade till er för ett år sedan, anade jag inte vad jag idag kan säga till er med fullständig visshet. Jag har insett att försöket att hålla ett genomruttet finanssystem under armarna, med större och större räddningspaket för bankerna, har misslyckats. Det står nu klart för mig, att det inte är förenligt med min ämbetsed att inte låta det tyska folket komma till skada, att Tyskland fortsätter att underkasta sig diktaten från EU-kommissionen, Internationella valutafonden och Europeiska centralbanken. Jag kan inte längre begära att ni, kära tyska skattebetalare, ska betala för förluster som gjorts av spekulanter, och att ni p.g.a. en ökande statlig skuldsättning ska drabbas av nedskärningar i sjukvården, en allt sämre infrastruktur och ständigt stigande priser på mat och energi. ... Ska till exempel skatten på din lön höjas genom en extra bank- och hedgefondsavgift – med kanske en direktöverföring från ditt konto till Deutsche Bank?

Nej, en sådan sedeltryckning för att betala skulder har vi redan upplevt i Tyskland 1923, och det gör vi inte om.

Det har ju också visat sig att de omätliga bankerna och hedgefonderna inte alls förmedlar pengarna, som ”räddat” dem, vidare till realekonomin, utan de använder dem för spekulation i råvaror och mat. ... FN-rapportören för livsmedelsrättigheter Olivier de Schutter har berättat för mig att priserna redan har stigit till 2008 års nivåer men att nu är det inte 40, utan 80 länder som hotas av hungerkravaller eftersom maten är för knapp eller för dyr. Och stigande matpriser har redan lett till uppror i hela Nordafrika: i Algeriet, Marocko och Tunisien, där t.o.m. presidenten har jagats iväg! Nu skärps också läget i Egypten och Jordanien. Var ska detta sluta?

Lyndon LaRouches ”tal till nationen”

Lördagen den 22 januari kl 19 kommer Lyndon LaRouche att i en direktsänd internetkonferens från Washington ge det amerikanska folket den nödvändiga ledning som kommer att lysa med sin frånavaro i presidentens tal till nationen den 25 januari. I de ”stolpar” för sitt inledningsanförande som LaRouche lämnat ut i förväg, konstaterar han inledningsvis följande:

”Vi har kommit till en brytpunkt, där civilisationen på hela vår planet i detta ögonblick står och balanserar på randen till vad som förmodligen mycket snart kommer att bli mänsklighetens värsta kris sedan Europas störtstyrt ner i 1300-talets inflationistiska mörka tid, eller troligtvis mycket värre. Orsaken till den nuvarande civilisationskrisen är i detta ögonblick förlagd till de brittiska öarna, men dess verkningar sträcker sig över hela Europa, från Portugal genom hela Ryssland. Det är en kris som har styrts in i vårt USA genom det brittiska imperiets dominerande politiska inflytande, via, återigen, sådana fixstjärnor på Wall Street som huset Morgan.

Lyckligtvis finns det ännu några korta stunders möjligheter att ändra på detta under de närmast följande veckorna, men vi törs inte vänta längre. De nya, mycket kortvariga öppningarna existerar bara om vi har ledare som är kloka och modiga nog att agera nu genast, som jag gör, när jag förklarar skälen till den nödvändiga

Var? Här! När man fattar att hela civilisationen är på väg att köra in i väggen – och det ser varje moralisk normalt funtad människa – då måste man dra i nödbromsen och ändra politiken. ...

Därför lägger jag som förbundskansler enligt grundlagens artikel 65 om kursen för den tyska politiken och använder den rätt som både folkkrätten och Lissabonfördraget ger oss att utträda ur de gällande EU-fördragen och eurosystelet. Att vi återtar suveräniteten över den egna valutan, den nya D-marken, är en viktig förutsättning för att vi i traditionen från Återuppbyggnadsbankens politik efter 1945 åter ska kunna finansiera en målmedveten satsning på en industriell tillväxtpolitik. Endast på detta sätt kan vi uppnå en produktiv full sysselsättning, d.v.s. minst 30 procent jobb i industrin och inte som idag 19 procent, eftersom jobb inom tjänstesektorn inte är värdeskapande.

Det betyder inte alls att Tyskland blir europafientligt eller chauvinistiskt – tvärtom. Jag kommer omedelbart att bjuda in de andra regeringarna i Europa att tillsammans med oss skapa ordning i kredit- och valutasystelet med hjälp av en återreglering ... med Roosevelts Glass-Steagall som förebild ...

I stället för att tillåta att man spekulerar med brist på mat och därmed bokstavligen rycker undan livsbetingelserna för miljoner människor, tänker jag med hjälp av det nya kreditsystelet se till att jordbrukare inte bara i Tyskland utan helst överallt betalas med paritetspriser. Naturligtvis måste den olycksaliga produktionen av biobränslen upphöra, eftersom vi måste fördubbla matproduktionen till 2050, då världsbefolkningen kommer att ha ökat till nio miljarder. Vårt mål måste vara att för alltid avskaffa hunger och fattigdom i världen! ...

Kära medborgare, jag vill vinna och entusiasmera er för er medverkan i denna stora uppgift för mänskligheten. Låt oss gemensamt dra lärdom av globaliseringens misstag och sanslösa girighet, och åter knyta an till Friedrich Schillers och Wilhelm von Humboldts ideal, nämligen att målet för utbildning och uppfostran ska vara att varje människa blir en skön själ och en god karaktär. Låt oss ge våra ungdomar chansen att utveckla alla sina kreativa förmågor och bli till genier. ...”

utvägen, här och nu.

Den strategiska verkligheten ser för närvarande ut som följer:

Världen, i synnerhet den transatlantiska regionen, är i klorna på en tilltagande prisinflation i ett mönster som redan, i början av januari 2011, i flera avseenden ifråga om riktning, form och karaktär liknar den hyperinflationistiska urlåsningsen i Weimar-Tyskland 1923.

En sammanbrottskris sprider sig alltså nu till hela världen i allt snabbare takt. Det enda som kan avvärja detta hot om en ”ny mörk tid” på hela den här planeten, är om medborgarna i vårt USA mobiliserar sig. Antingen införs Glass-Steagall-lagen återigen nu, eller så är det snart ute med vårt USA. Hela den här planeten kommer faktiskt att dras med i fallet, som i en kedjereaktion. Ingenting annat än ett omedelbart återinförande av 1933 års Glass-Steagall-lag kan ge vår republik en chans att överleva krisen under den närmaste tiden framför oss.”

LaRouche förklarar att principerna bakom Glass-Steagall-lagen finns nedlagda i grunden till den amerikanska konstitutionen, i form av det kreditsystem som USA:s första finansminister Alexander Hamilton införde, i strid med det brittiska imperiets monetarism. Det amerikanska ekonomiska systelet var grundvalen för USA:s framgångsrika industrialisering och styrketillväxt,

en ekonomisk politik som idag kan återstarta USA:s återuppbyggnad med stora projekt som den nordamerikanska vatten- och kraftalliansen – Nawapa.

Utvägen ur hyperinflationen är enligt LaRouche att sätta människor och industrier i arbete. 17.000 miljarder dollar måste skrivas av i det amerikanska finanssystemet, medan värden för 3.000 miljarder dollar måste försvaras. Det är detta som Glass-Steagall

och de nya stora projekten ska åstadkomma. Tillåts hyperinflationen fortsätta kommer alla dessa summor att förintas och med dem den reala ekonomin och människorna. Vad Obama kommer att erbjuda är bara förintelse och död, säger LaRouche, men det ledarskap som han själv visar ger USA en chans att i sista stund lägga om kursen.

Inflationstakten accelererar

Priserna i västvärlden hoppade upp lite grand i december enligt de officiella siffrorna, men det är ingenting mot det som egentligen hände.

I USA steg grossistpriserna med följande siffror:

Energi + 3,7 procent, villaolja +12,3 procent och bensin +6,4 procent. Bland matpriserna steg färsk frukt med +15,4 procent, grönsaker +22,8 procent och nötkött +2,7 procent. På tolv månader har priset på nötkött stigit med +15 procent, fläskkött +22,3 procent och kalkon +18 procent.

I Tyskland var den officiella inflationssiffran i december 2010 +1,7 procent på årsbasis. Men prisökningarna för konsumenter i december talade ett annat språk: grönsaker och frukt + 9 procent, bensin och diesel +12,4 procent och villaolja +28,5 procent. Under årets två sista månader steg brödpriset med 10 procent. Grossistpriserna steg med 9,5 procent i december – den största ökningen på 30 år. Vad man ser av detta är att den stora accelerationen skedde i december 2010.

I Tyskland utgör matkostnaderna bara 15 procent av hushållsbudgeten. Ökningen av brödpriserna har ännu inte lett till matkravaller, som i bl.a. Nordafrika där maten tar upp 80 procent av de totala utgifterna.

På världsmarknaden steg priset på vete och majs med ca 50 procent under förra året och bomullspriset nästan fördubblades. Även andra råvarupriser har stigit brant. Vad gäller grossistpriser-

na uppger Bloombergs att fabrikanterna hittills har hållit dem på ungefär samma nivå, men man har minskat innehållet i kartongerna. Så småningom måste dock råvarupriserna börja avspegla sig i priserna i affärerna.

Lyndon LaRouche säger om dessa prisökningar:

– Självklart är det hyperinflation. Man har tagit skräppapper och använt det som säkerheter vilket ökar kostnaderna för räntor – inte nödvändigtvis räntesatsen men summan av kostnaderna går upp. Vad kan man vänta sig? Det är finansiell inflation, ren finansiell inflation. Ingenting annat.

Även EU:s bankräddningspaket har samma verkan. Ju mer räddningspaket som beslutas av EU, desto mer ökar skuldsättningen för staterna och därmed skatterna och därmed inflationen.

I en kommentar den 18 januari sa LaRouche:

– Kongressvalet i november betydde att regeringen slutade visa sig duktig genom att hålla tillbaka inflationen. Efter den 2 november har inflationstakten accelererat och den kommer att fortsätta accelerera, vilket betyder att man inte bara kan dra ut trendlinjen för den inflationstakt som råder nu. Inflationstakten accelererar inte bara, utan accelerationen accelererar. Och detta är ett eko av vad vi såg 1923 i den tyska hyperinflationen.

– Det är där vi har hamnat nu, vilket betyder att stubinen är mycket kort, med tanke på den nuvarande trenden, tills USA når den punkt där den totala kollapsen inträffar.

Tunisien: Den tidsinställda bomben exploderar

Det finns ingen enkel förklaring till krisen som nu har brutit ut i Tunisien. Faktum är i alla fall att det länge har kokat under ytan i hela Nordafrika och Mellanöstern, på grund av det växande antalet unga, välutbildade män och kvinnor som saknar meningsfull sysselsättning och inte kan betala de skyhöga priserna på livsmedel och energi. Mer än hälften av invånarna i Tunisien är under 25 år och ungdomsarbetslösheten är så hög som 50 procent, även bland de med akademisk examen.

President Ben Ali hade styrt landet i 23 år, när han på grund av protestaktioner – utlösta av att en ung arbetslös akademiker, som sålde grönsaker på gatan eftersom han inte kunde få något annat arbete, begick självmord – tvingades fly landet och söka en fristad i Saudiarabien. Trots uppgifter om att folk från Ben Alis hemliga polis deltagit i våldsamheter och plundringar, och att händelserna i Tunisien döpts till ”jasminrevolutionen” i internationella medier, så finns det ännu inga bevis för att varken någon gruppering inom regimen eller utomstående krafter, till exempel George Soros, vars Open Society Institute var mycket aktivt i Ukraina och Georgien, skulle ligga bakom dessa händelser. I väntan på en närmare utvärdering av fakta ser händelseutvecklingen i Tunisien ut att vara resultatet av en ohållbar social situation, upphettad till kokpunkten. Många menar att läget är likartat i hela Nordafrika och Mellanöstern, inklusive Egypten.

Tunisien är ett skolexempel på konsekvenserna av globaliseringen, det globala monetaristiska imperiet som är döende och

drar med sig nationer ner i fallet. Från och med år 2000 pressades Tunisien av Internationella valutafonden, IMF, att genomdriva omfattande statliga utförsäljningar som blev rena rama rånet. Med hjälp av IMF-lån som man fick med stöd från Frankrike och EU kunde presidentfamiljen lägga beslag på hela ekonomin. Tunisien gränser öppnades för billig arbetskraft som jobbade för europeiska företag vilka inte behövde betala någon skatt till den tunisiska staten och fritt kunde föra ut sina vinster ur landet, med följd att ingenting plöjdes tillbaka i den tunisiska ekonomin. När exportmarknaden kollapsade sökte sig företagen till den billiga arbetskraften i Asien, och arbetslösheten sköt i höjden. Inga industri- eller infrastrukturprojekt startades under alla dessa år, och den enda kvarvarande inkomstkällan blev råvaruexporten (främst fosfat) och turismen.

Lyndon LaRouche kommenterade utvecklingen i Tunisien den 16 januari:

– Detta är mycket större än Tunisien, och det handlar inte om Tunisien som sådant. Vi måste se till de större sammanhangen på samma sätt som vi måste göra ifråga om skottdådet i Tucson. Detta är en existentiell kris för hela den muslimska och afrikanska världen.

LaRouche avrådde från frestelsen att reducera krisen i Tunisien till antingen ett ”ekonomiskt och socialt” problem (prishöjningar och arbetslöshet) eller ”en utifrån styrd operation” (som de ”färgade” Soros-revolutionerna).

Cheminade: Hur vi hjälper Tunisien

Jacques Cheminade, som leder LaRoucherörelsens organisation i Frankrike (Solidarité et Progrès) och kandiderar i det franska presidentvalet nästa år, gjorde den 17 januari ett uttalande med rubriken ”Till det tunisiska folket, efter Ben Alis fall”. Cheminade förklarade:

”Vi måste ha som politik att särskilt hjälpa Tunisien, men vi måste samtidigt arbeta ännu hårdare för att få stopp på en internationell folkmordsdynamik som slår mot hela världen och hårdast av allt mot de mindre utvecklade länderna där inköpen av importerade livsmedel svarar för mellan 60 och 80 procent av hushållens kostnader.”

Cheminade föreslog följande åtgärder:

1. För att tillgodose de omedelbara behoven ska hjälpsändningar med vete, matolja och socker skickas iväg omgående.
2. Mer långsiktigt måste det omgående dras igång en satsning på att öka jordbruksproduktionen i världen, där man prioriterar produktion av livsmedel och inte tillåter att livsmedel används för framställning av s.k. biobränslen.
3. Den monetaristiska finansoligarkins makt bryts genom att finansbolagen och deras spekulationsverksamhet skiljs från affärsbankernas legitima och samhällsnyttiga funktioner, så att

krediter kan styras till de nödvändiga investeringarna i utvecklingsprojekt i Afrika i allmänhet och Tunisien i synnerhet.

4. Inom dessa ramar kan en ”blå revolution” startas i hela Nordafrika, där man skapar tillgång till sötvatten genom att använda modern teknik för att rensa bort saltet från saltvattensjöarna i södra Tunisien, och förvandla hela området till en brödkorg och ett center för agro-industriell utveckling.

Cheminade poängterade:

”Om man ska kunna hjälpa det tunisiska folket måste man befria dem från det finansimperiesystem som förtrycker dem och återetablera principen att den reala ekonomin ska utvecklas, genom att säga ’aldrig mer’ till ett rövarsystem byggt på outsourcing, fastighetsbubblor och turism. Ben Ali har jagats bort. Nu måste systemet som har ’skapat’ honom avskaffas i Tunisien och Tunisien bli symbolen för en återuppbyggnad i centrum för en världsekonomi så som Roosevelt och de Gaulle men även Bourguiba och Mendès-France föreställde sig den på sin tid. Till den som säger att detta är en utopi, säger vi att alternativet, den nu rådande finansiella globaliseringen, kommer att skapa någonting mycket värre än Ben Ali-klanen.”

Ett självständigt södra Sudan bådard illa för Afrika

Resultatet av folkomröstningen i södra Sudan, som genomfördes den 9–15 januari, blir troligen att södra Sudan bryter sig loss från norra Sudan och bildar en egen stat. Folkomröstningen var det sista steget i fredsöverenskommelsen (Comprehensive Peace Agreement, CPA) som slöts 2005 mellan Sudans regering och den sydsudanesiska befrielseörelsen SPLM. Regeringen i Khartoum gick med på att folkomröstningen skulle få hållas efter hårda påtryckningar från den dåvarande Bush-administrationen.

Sudans president Omar Hassan Al-Bashir förklarade dagarna före folkomröstningen att hans regering kommer att respektera det sydsudanesiska folkets vilja, men att han hoppas på ett fortsatt gott samarbete mellan de två framtida staterna särskilt på områdena ekonomi, handel och infrastruktur.

Obama-administrationen, britterna och EU har ställt sig helt och hållet på SPLM:s sida genom en ökad diplomatisk närvaro i södra Sudan samt ekonomiskt och till och med militärt bistånd. Självstyret råder redan i södra Sudan, man har en egen armé och man får sin del av oljeinkomsterna från regeringen i norr. Regeringen i södra Sudan är dock fortfarande organiserad som en rebellgrupp, som har ett brottas med konflikter mellan en mängd olika grupperingar och stammar i området.

Ett flertal viktiga olösta frågor lämnades utanför CPA, var och en med potential att leda till krig mellan norra och södra Sudan:

1. Framtiden för oljeproduktionen och oljeexporten: Den oljekaraste delen av södra Sudan är mycket instabil med flera rebellgrupper som bekämpar SPLM.
2. Vattnet i Nilen, som är oerhört betydelsefullt för norra Sudan och Egypten. Projekt som handlade om att öka vattenflödet i Nilen och även öppna stora landområden för jordbruksutveckling genom att torrlägga träskmarkerna i Sud, däribland Jongleikanalprojektet, angreps av SPLM under dess krigföring mot regeringen i norr. Krig om vattentillgångarna skulle lätt kunna bryta ut i området.

3. Oklarheter i gränsdragningen mellan de två framtida staterna. Oklarhet råder bland annat om oljerika områden, samt betesmarker för nomader som har färdats fritt i dessa områden i århundraden men nu kommer att hindras från att göra det.

4. Andra separatistgrupper, i Darfur och Kordofan, har tagit sin tillflykt till södra Sudan, särskilt efter det att Sudan försonats med Tchad, som förut tjänade som bas för Darfur-rebellerna.

Men det största hotet kommer från den brittiska geopolitiken och Obama-administrationens uppslutning bakom det brittiska koloniala arvet. De brittiska kolonialherrarna skilde norra och södra Sudan åt långt innan Sudan fick sin formella självständighet 1956. Att dela upp Afrikas till ytan största land efter folkslag och stamtillhörighet är det yttersta vapnet för att skapa folkmord i hela Afrika. Det är inte för intet som Afrikanska unionens politik hela tiden har varit att lämna gränserna som drogs upp mellan de afrikanska staterna av de europeiska kolonialmakterna intakta. Det låter som en ironi, eftersom kolonialmakterna inkluderade så många folkslag som möjligt inom sina domäner när de delade upp Afrika mellan sig på 1800-talet, för att komma över så mycket territorium som möjligt att plundra. De brydde sig inte det minsta om gränsen råkade dela ett folkslag eller en stam mitt itu.

Nu försvarar samma kolonialmakter alla dessa folkslags och stammars ”rättighet” att bryta sig loss och bilda mindre och mindre stater. Det innebär i praktiken att varenda nation i Afrika i dag kan avskaffas och ombildas. Det kommer att betyda folkmord i massiv omfattning när varje stam tvingas kämpa till sig tillgång till vatten, landområden, råvaror m.m.

En omläggning av USA:s politik, i den riktning som Lyndon LaRouche har stakat ut, med samarbete med Kina och andra länder om att hjälpa de afrikanska nationerna att utvecklas med hjälp av stora vattenbyggnads-, transport-, kraft- och jordbruksprojekt, är det enda som kan avstyra en katastrof av gigantiska mått.

